

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου

'Εσωτερικοῦ δρ. 8.—'Εξωτερικοῦ ἡρ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «'Αναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φλέσσα, ἀριθ. 5, πλυσίον τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μεθήματα πολύτιμα ἐκ τῶν πατέρων τῆς 'Εκκλησίας — 'Αποστολικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη Τροφῆ καὶ φάρμακον. — 'Ο 'Ραββῖνος 'Ισαάκ Μ. πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος, ὑπὸ Νικολάου Μ. 'Αμβράζη. — Παύλου Ζανέ. Τὰ τελικὰ αἴτια κατὰ μετάφρασιν Νικ. Γ. Γαλανοῦ. — Τὸ Διήγημα τῆς «'Αναπλάσεως» (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) ἡ πραγματικὴ ζωὴ κατὰ μετάφρασιν Κρουσταλλίαι Δασκαλοπούλου. — Μέτρα διὰ τὰς εἰκόνας τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἐκ τῶν πασουλῶν βλάβην τοῦ λαοῦ, ὑπὸ Γεωργ. Δούγαρη. — 'Εκ τῶν τοῦ Χρυσοστόμου — 'Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον — Κήρυγμα τῆς «'Αναπλάσεως».

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ

ΕΚ ΤΩΝ

ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Β'.

'Η εὐστάθεια, ἡ γενναιοῦτης καὶ τὸ θάρρος τῶν Πατέρων τῆς 'Εκκλησίας μοῦ κινεῖ τὸν θαυμασμόν. 'Αλλ' ἄλλο τι παρ' αὐτοῖς καὶ μὲ καταπλήσσει.

Ποῖον τοῦτο;

'Η αὐταπάρνησις καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη των.

'Ὡς ὁ Παῦλος, καὶ αὐτοὶ δύνανται νὰ εἰπωσι· αἰῶν δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκεῖνος λέγουσιν· αἰ καὶ οὐδὲν εἰμι». Καὶ οὕτω πρὸ τοῦ ἑαυτοῦ των τὰ ἄτομά των ἐκλείπουν καὶ ὡς μηδὲν θεωροῦνται, μία δὲ μὲν ἄρχὴ ἐμπνέει τὰς ψυχὰς των καὶ θερμαίνει τὰς καρδίας των καὶ κινεῖ πᾶσαν σκέψιν των καὶ πάντα παλμόν των καὶ ὁλόκληρον τὸν βίον των, ἡ ἀρχὴ τοῦ Πιύλου ὡσαύτως, ὅτι αὐτὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός.

'Απὸ τί πληροῦται ἡ διάνοιά των; 'Απὸ τὸν Χριστόν.

'Η φαντασία των; 'Απὸ τὸν Χριστόν. 'Η καρδία των; 'Απὸ τὸν Χριστόν. 'Η θέλησίς των, ἡ κίνησίς των, ἡ ἐνεργότης των ὅλη; 'Απὸ τὸν Χριστόν.

Κατακλίνονται καὶ ἐγείρονται, διὰ τίνα; διὰ τὸν Χριστόν. 'Αγρυπνοῦσι, μελετῶσι, συγγράφουσιν, ἐπισκοποῦσι,

σχεδιάζουσι. διὰ τίνα; διὰ τὸν Χριστόν. Διδάσκουσι, συμβουλεύουσι, προτρέπουσιν, ἀπειλοῦσιν, ἐπιτιμῶσι, παρακαλοῦσιν, ἐλέγχουσι, διαμαρτύρονται, κεραυνοβολοῦσι. διὰ τίνα; διὰ τὸν Χριστόν. Καὶ ὅ,τι ὁ 'Ιερός Χρυσόστομος συμβούλευσε διὰ πάντα χριστιανόν, οἱ Πατέρες τῆς 'Εκκλησίας τὸ ἐπραγματοποίησαν τελείως ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ των. 'Εσώ δηλαδὴ καὶ ἐξώ, ὡς ψυχὰς καὶ ὡς σώματα, διὰ παντός τοῦ ἐν αὐτοῖς, τοῦ ἐξ αὐτῶν, τοῦ ἐπ' αὐτῶν, ἐζῶν διὰ τὸν Θεόν. διὰ τὸν Θεὸν ἡ λαλία των· διὰ τὸν Θεὸν τὸ βλέμμα των· διὰ τὸν Θεὸν αἱ χεῖρές των· διὰ τὸν Θεὸν οἱ πόδες των· διὰ τὸν Θεὸν τὸ ἐνδυμᾶ των· διὰ τὸν Θεὸν τὸ ὑπόδημά των· ἡ τροφὴ των διὰ τὸν Θεόν, ὡς καὶ ἡ νηστεία των, καὶ ὁ κόπος των, καὶ ἡ ἀνάπαυσις των, καὶ ἡ ἀσθένειά των, καὶ ἡ υἰεία των, καὶ ἡ πνιγὴ των, καὶ ἡ ἀγαλλίασίς των, καὶ ὁ στενογμός των, καὶ τὸ μεῖδιμά των, καὶ τὸ δάκρυ των, καὶ ἡ ζωὴ των, καὶ ὁ θάνατός των· ὅλα των τελείως παραδεδομένα, ὑποτεταγμένα, ἀφιερωμένα εἰς τὸν Θεόν.

διὰ τὸν ἑαυτὸν των τίποτε δὲν ζητοῦσι· δὲν λέγω πλοῦτον καὶ ἀνεσιν· οἱ Πατέρες τῆς 'Εκκλησίας οὐδ' αὐτὰ τὰ κἄπως εὐγενέστερα ἐπόθησαν, ἐπαίνους, ἐπιδοκιμασίαν, εὐφημίαν. "Ας λέγῃ ὁ κόσμος, ὅτι πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν, κανεὶς ὅμως τὴν δόξαν. 'Η φάλαγγς τῶν 'Αθιναίων, Βασιλείων, Γρηγορίων καὶ Χρυσοστόμων καταφρόνησεν ἀμφοτέρω. Θαυμαστῶς κατηρτισμένοι εἰς τὴν ἐλληνικὴν καὶ τὴν χριστιανικὴν παιδείαν, εἰς τὰς συζητήσεις ἀκαταγώνιστοι, εἰς τὴν βητοσίαν ἐκλαμπροί, δὲν φυσιοῦνται ποσῶς καὶ δὲν ἐπαίρονται τὸ παραμικρόν. Πᾶσα ὁμιλία των εἶνε καὶ εἰς περιφανὲς ὄφελος. 'Ο ἄμβων αἵρεται δι' αὐτῶν ὑπὲρ τὴν Πύκκα. 'Ερχονται ἵνα τοὺς ἀκούσων ἀπὸ χώρας μακρυνάς. Πολλὰκις συμπύρονται εἰς τὸ ἀκροατήριόν των ἀποθαυμάζοντες καὶ 'Ιουδαῖοι καὶ 'Εθνικοί. Μυριάδες ὀφθαλμῶν, ψυχῶν, πνευμάτων, καρδιῶν, ὀφίστανται τὴν ἡμαχον ἐπιρροὴν τῆς σεμνότητος αὐτῶν, τῆς ἀρετῆς, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς στοργῆς, τῆς πολυμαθείας, τῆς σοφίας, τῆς θερμότητος, τοῦ ζήλου, τῆς εὐγλωττίας. 'Αχραταὶ ἐπιτιμώ-

μνοι χειροκροτοῦσιν ἐν ἀκρατήτῃ ἱερᾷ ὁμῇ τὸν Χρυσόστομον ἐλέγχοντα ἢ πρὶν ἰνοῦντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλ' αὐτοί, τῆς Ἐκκλησίας οἱ διδάσκαλοι καὶ Πατέρες, λέγουσι καὶ πράττουσι τὰ πάντα μόνον εἰς δόξαν Χριστοῦ. Οἱ ἱερανοὶ δὲν τοὺς γαργαλίζουσιν, ἡ κοσμικὴ ὑστεροφημία δὲν τοὺς κεντρίζει. Οἱ ἴδιοι ἀτομικῶς προτιμῶσι τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ πάσχειν, τὰ δὲ διὰ Χριστὸν δεσμὰ καὶ στίγματα εἶνε τὰ μόνον καυχήματα, τὰ ὅπῃ αὐτοὶ στέργουσιν. Ἄν θέλωσι τὸν κόσμον ὅλον γολυκετῇ πρὸ τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Ἰησοῦ, ὅ,τι κάλλιστον ἐπιθυμοῦσι διὰ τὸν ἐκτενέστερον ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ εἶναι ἐπὶ τέλος μαρτυρίαν. Τὸ στέμμα τοῦ Κρίσταρος δὲν τοὺς θλιβώνει, ἀλλὰ ζηλοτυποῦσι τὸ αἶμα τῶν μαρτύρων. Δι' αὐτοὺς Χριστὸς τὸ ζῆν, καὶ τὸ ἀποθάνειν κέρδος, καὶ τὸ νὰ ἀποθάνωσιν ὑπὲρ Χριστοῦ εἶναι ἡ μὴ φιλοδοξία, ἥτις διαθερμαίνει τὰ στήθη τῶν καὶ ἐκαίει τὰς ψυχὰς τῶν.

Φιλοδοξία εἶπον; Ὁχι. Ἐπρεπε νὰ εἰπω ἔρως. Διότι ἔρως, Χριστοῦ καὶ ψυχῶν ἔρως, τοὺς οἰστρολογεῖ. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος φωνεῖ ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, ἔρως, μαίνομαι. Καὶ ὁ ἔρως αὐτός, ὁ οὐράνιος, ὁ ἁγίος, ὁ ἐνθεος, ἐκδηλώνεται μὲ δυνάμιν φλογός, αὐταπαρνήσεως, ταπεινώσεως τοῦ ἐρῶντος, ἄγνωστον εἰς τοὺς ἐμμενεστέρους τῶν ἐπιγίων ἐρώτων. Διὰ τὰ φέρωσιν ἄλλας ψυχὰς εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔρωτα, εἰς τοῦ Χριστοῦ τοὺς κόλπους, δέχονται νὰ γίνωσιν αὐτοὶ ἀνάθεμα ἀπὸ Χριστοῦ. Καὶ διὰ τὰ πικρύνωσιν τὰς φάλαγγας τῶν ἁγίων καὶ ἀναδείξωσιν ἄλλους ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, εἶνε πρόθυμοι τὰ πάντα νὰ πράξωσι καὶ νὰ πάθωσιν, ἡ δὲ διάθεσις τῶν, ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια τοῦ δυνατοῦ γενέσθαι, τοὺς ὥστε μέχρι τοῦ νὰ στέρξωσι τὸ νὰ ἐκδηλώσιν αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἀρκεῖ μόνον οὕτω ν' ἀναπετασθῶσιν αἱ πύλαι τῆς εἰς ἄλλους.

Πατέρες ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας! Τὸ ὕψος τῆς αὐταπαρνήσεώς σας ἐν μόνον ἔχει θαυμαστότερον, τὸ βίθος τῆς ταπεινώσεώς σας. Καὶ αὐτὴ ἀκρότης τοῦ παιδίου ἡ ταπεινότης εἶναι μὴδὲν ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς σας. Ἐν νήπιον κυμαίνει δι' ἑνα τοῦ φορεματάκι· ἀλλὰ σεῖς ὑπερθεματίσατε, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας. Δὲν ἐγένεατε μόνον ὡς τὰ παιδία, ἀλλὰ πλέον ἢ αὐτά. Ἐν παιδίον θεωρεῖ ἐαυτὸ τι ἀπέναντι τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ σεῖς ἐκενώσατε ὁλόκληρον τὸν ἐαυτὸν σας, ἵνα δεχθῆτε ἐντός σας τὸν Χριστόν. Τὸ θέλημα τοῦ ὑπῆρξε θέλειν σας· τὸ ζῆν του καὶ ἰδικόν σας ζῆν. Καὶ ἐνῷ οὕτω αὐτομηδενίζοντες ἐφ' ἑρτε ἐντός σας μεγαλεῖον θεῖον, τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ σὰς περιτρέψῃ ἀπὸ τὴν ταπεινώσιν σας. Ἐξήγαγε πλοῦτον· ἐπροτιμήσατε τὴν πτωχείαν· ὕψιστον εἶχετε· ἐπροτιμήσατε τὴν ἀσθένειαν. Ἐ γινώσκω δὲ σὰς· ἐφυσώσατε, διότι ἐντός σας ἦτο οἰκοδομοῦσα ἡ ἀγάπη, εὐδοκίμωτατοι δὲ δούλοι τοῦ Θεοῦ, ἐλημονεῖτε ὅλα σας τὰ κατορθώματα, διὰ νὰ ἐλπίζητε μόνον ἀπὸ τοῦ ἐλέους του.

Ἰδῶκατε αὐταπαρνήσιν, Πατέρες ἅγιοι, καὶ σὰς ἐδόθη δύναμις· ἐδώκατε ταπεινώσιν καὶ σὰς ἐδόθη ὕψος· ὦ, εἶνε διὰ τῶν εὐχῶν καὶ τῶν δεήσεών σας ν' ἀναγινώσκω εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἐκκλησίας μας τοῦ παραδείγματός σας τούτου

μηνηταὶ ἐνθεοὶ. Τότε νέαι ἡμέραι δόξης δι' αὐτὴν θὰ ἐπιλάμψωσι· διότι ὁ Θεὸς ἐστὶ μόνον εὐλογεῖ καὶ ἐνισχύει, ὅπου τὰ ἀνθρώπινα ἀργῶσι, καὶ ἐν πληρεί τῶν ἀγωνιζομένων ταπεινώσει μίαν καὶ μόνην φωνὴν κυριρχεῖ, ἡ σύνθεσις, μίαν εὐχὴν καὶ εἰς ὅλους, «τὰ πάντα καὶ ἐν παντί Χριστῷ».

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ ΤΡΟΦΑΙ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΑ

Ἀγαπητοὶ ἀναγινώσται·

Ἡ σωμικτὴ ὑγεία ἐνός τόπου φαίνεται ἐκ τῆς χρήσεως τῶν τροφῶν καὶ τῶν φαρμάκων· ὡσαύτως καὶ ἡ πνευματικὴ ὑγεία ἐκδηλοῦται ἐκ τῆς χρήσεως τῶν πνευματικῶν τροφῶν, ἐκ τῆς διδασκαλίας δηλονότι τοῦ θείου λόγου ἢ ἐκ τῶν ἐπιτεμιῶν καὶ τοῦ καυτηριασμοῦ τῶν παντοειδῶν κακιῶν.

Οἱ ἱεροκλήρυκες δέον νὰ ᾖ μετ' ἄλλων πνευματικοὶ τροφεῖς παρὰ ἱατροὺ καὶ θεραπευταὶ τῶν πασχόντων ἐξ ἡθικῶν νόσων ἀνθρώπων, διότι τὸ ἔργον τῶν πνευματικῶν ἱατρῶν ἀρμόδιοι νὰ τὸ μετέρχωνται εἶνε οἱ εἰδικοί Πνευματικοί, τῶν ὁποίων ἡ καθολικὴ ἑλλειψὶς ἐπιφέρει δυσκολίαν, σύγχυσιν καὶ σχεδὸν ὁλοσχέρες· ναυάγιον εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἱεροκλήρυκος· διότι, ὡς καὶ προηγουμένως ἐγράφομεν, ἔργον τοῦ μὲν ἱεροκλήρυκος εἶναι νὰ τρέψῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων εἰς μετάνοιαν, νὰ φυγαδεύῃ δηλονότι τὰς κακίας καὶ πονηρίας, τοὺς ἐχθρούς τῆς ψυχῆς ἐκαστοῦ ἀνθρώπου, τοῦ δὲ Πνευματικοῦ ἔργον εἶναι νὰ ἐγκαθιδρύῃ ἀρχὰς ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν μετανοούντων, συμβουλεύων τὰ ἀμειζόμενα φάρμακα εἰς μίαν ἐνάσιν μετανοοῦσαν ψυχὴν· καὶ οὕτω νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐπανάδον τῆς ἀμαρτίας, τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅστις, ἐπανερχόμενος, ἐὰν μὴ προλάβῃ τὴν ἐπανάδον τοῦ ὁ Πνευματικὸς πατήρ, θέλει πάλιν ἐγκαθιδρύσῃ ἐντός ἡμῶν, ὡς ὁ ἐκδιωκόμενος καὶ ἐπανερχόμενος ἔπειτα χαλεπώτερος καὶ σκληρότερος ἐχθρός.

Ἡ ἐνοχὸς ἑλλειψὶς πνευματικῶν ἱατρῶν τοσοῦτον ἐπηύξησε τὰ ἡθικὰ νοσήματα καὶ τὰς ἀντιχριστιανικὰς προλήψεις, ὥστε ὁ ἱεροκλήρυξ οὐδαμῶς εὐρίσκει ὁλίγην γῆν καθαράν, ἄνευ τριβέλων καὶ ἀκανθῶν, ὅπως ῥίψῃ τὸν σπόρον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγαθότητος.

Τὸ παρὸν ἄρθρον μου γράφω ἐν Φιναρίῳ τῆς Θεσσαλίας ὅπου ἀφικόμεν ἐκ Κιρδίτσης πρὸ μιᾶς ὥρας. Ὁ πνευματικὸς ἀγρὸς τοῦ Θεσσαλικοῦ λαοῦ, ὡς βλέπω καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλοῦ, ὅθεν διήλθον, φαίνεται ἐπιδεκτικὸς καλλιέργειας, καθὼς καλλιεργήσιμος καὶ καρποφόρος εἶναι καὶ ἡ γῆ τῆς Θεσσαλίας, ἀλλὰ οἱ καρποὶ τῶν εὐφρόων τόπων καὶ τῶν ἀπαλῶν ψυχῶν εἶνε ἀνάλογοι τῆς σποράς, ἡ ὁποία ῥίπτεται ἐντός αὐτῶν. Ἐπιθυμοῦμαι ἤδη εὐρισκόμενος ἐν Θεσσαλίᾳ τοὺς λόγους ἐνός ἱερέως τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ὅστις

μὲ προέτρεπεν ἐν Ἀθήναις, ὅπως προτιμῶν τὴν Θεσσαλίαν, προκειμένου λόγου νὰ κάμω ἡθικὴν καλλιέργειαν ἀλλοῦ, διότι ἡ θέσις τῆς Θεσσαλίας ὑπὸ πνευματικῆν καὶ ἡθικὴν ἐπισφιν εἶνε κρισιμωτάτη, τοῦθ' ὅπερ βλέπω ἰδίως ἐφ' ὅλῳ μοί.

Τούτου ἕνεκα τὸ ἔργον τοῦ ἱεροκλήρυκος καὶ ἐνταῦθα, ὅπως καὶ ἀλλοῦ τοῦ Κράτους, ὑπὸ τινα ἐπισφιν εἶναι περὶ ἀναιρόν, διότι σπανιότατα, καὶ ὅταν ἐκίμῃ κάμῃ σειρὰν ὁμιλιῶν, δύναται νὰ ὁμιλήσῃ εἰδικῶς περὶ ἀρετῆς τινος, ἐπειδὴ εὐρίσκει πάντοτε μεταξὺ τῶν ἀκανθῶν τῶν διαφόρων ἀμαρτημάτων καὶ κακιῶν, τὰς ὁποίας προσπαθῶν νὰ ἐκρίψῃ δὲν εὐρίσκει διόλου χρόνον, ὅταν μάλιστα ποιῇται μίαν μόνην ὁμιλίαν εἰς ἓν μέρος, νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν ἀντιστοιχῶν ἀρετῶν, ὅπως ἐμμενέσῃ ταύτας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροτῶν αὐτοῦ.

Κατὰ ταῦτα εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁφθῶμεν τὸν ἀμαρτωλὸν ὕπνον μας πάντας καὶ νὰ σπεύσωμεν ἐφ' ὅσον ὑπάρχει καιρὸς εἰς τὴν ἡθικὴν καλλιέργειαν τοῦ ἐθνικοῦ μας ἀγροῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν ἐθνικὸν ἄγρον, ἐθνικὴν ὁληαδὴ ὑπαρξιν. Κυρίως δὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσωσι τὸ ἀγαθὸν παράδειγμα αἱ διάφοροι τοῦ Κράτους ἀρχαὶ διὰ τῆς ἀμερολήπτου καὶ αὐστηρᾶς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου, τῆς βραδυσέως τῆς ἀρετῆς, ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχῃ, καὶ τοῦ σιγισματισμοῦ τῆς κακίας, ἡ ὁποία πάντοθεν θαυματούμενη ὕψωσεν ἐν μέσῳ τοῦ ἔθνους ἡμῶν θρασυτάτην κεφαλὴν ἀπειλοῦσα νὰ καταρρίψῃ ἐκ βάθρων τὸ πᾶν, τοῦθ' ὅπερ ἐν πλείστοις κατέρωθεν.

Ἡ δὲ ἡ πρόδοσις τοῦ κακοῦ ἀναγκάζει τοὺς καλλιεργῆτάς τοῦ ἐθνικοῦ ἀγροῦ νὰ καταγίνωνται μόνον εἰς τὴν ἐκρίψαν τῶν πικρῶν ἀκανθῶν τῶν ποικίλων ἀμαρτημάτων καὶ οὐχὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀρετῶν, εἰς χρόνον δὲ μὴ ἀπέχοντα πολὺ θέλομεν εὐρεθῇ πρὸ ἀκανθῶν τόσον ἐρριζωμένον, τόσον πικρὸν καὶ τοσοῦτον σκληρὸν, ὥστε οὐδὲ θὰ ἐπιτρέπηται νὰ εἰσέρχῃ οὐδὲ θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκρίψις τῶν ἡθικῶν ζιζανίων, τὰ ὁποῖα οἱ πολλοὶ καὶ οἱ ἀπὸ θέσεως μάλιστα, τόσον ἀσπλάγχχως καὶ ἀσυνείδητως κολλιεργοῦσι.

Πράγματι, ἀγαπητοὶ ἀναγινώσται, ἐὰν θέλωμεν ἡθικὴν ζωὴν ἀντιμικτὴν, οἰκογενειακὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν, ἀνάγκη σὺν τῇ ἐκρίψει τοῦ κακοῦ νὰ φυτουργῶμεν τὸ ἀγαθὸν εἰς τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἀναγινώσκοντες τὴν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἀλλως, ὅταν μόνον φάρμακα προσφέρωμεν εἰς τὸν ἀσθενῆ μας ἀρνούμενοι νὰ δώσωμεν αὐτῷ καὶ τὴν ἐνδυναμοῦσαν τροφήν, θέλει μᾶς ῥίψῃ κατὰ πρόσωπον τὰ φάρμακα καὶ ἀναμείνῃ τὸν ἀφευκτὸν θάνατον.

Ἡ σημερινὴ κατάστασις ἔχει τὰ αἰτιά της, ἀλλὰ μόνον οἱ ἔχοντες τὸ φῶς τῆς γνώσεως κατανοοῦσι ταῦτα.

Ἀνάγνωτε τὴν περιτοπὴν τῆς πρὸς Τίτον ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὴν ἀναγινωσκόμεν τὴν προσεχῇ Κυριακὴν τῶν Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου, καὶ θὰ ἴδητε, ὅτι ὅπως ἀντιθέτως πρὸς ἡμᾶς ἐπραττεν ὁ θεῖος Παῦλος προκειμένου περὶ τῶν ἡθικῶν καλλιεργητῶν τῆς Πολιτείας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκτός τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἄνευ μακρᾶς καὶ αὐστηρᾶς δοκιμασίας ἐνεπιστεύετο τὴν λογικὴν Πολιτεὴν εἰς τὸν τυχόντα ψευδοχριστιανόν, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε ἐφραττοῦν καὶ

πράξῃ ὅ,τι πράττομεν ἡμεῖς σήμερον ἀφ' ἡμεῖς ζῶντες Ποιμένων Ἐπισκοπῶν ἐπὶ εἰκοσι καὶ τρίακοντα ὁλόκληρα ἔτη, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν συνεδέσσει, ὅ,τι φαίνεται ὅτι ἕνεκα τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπιστίας ἐπαυρῶθημεν.

Ὁ θεῖος Παῦλος, ἀγαπητοὶ ἀναγινώσται, προκειμένου νὰ καλέσῃ πλησίον τοῦ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Κρήτης Τίτον, παραγγέλλει νὰ μένῃ ἐκεῖ, ὥς ὅτου πέμψῃ αὐτῷ ἐμμενέον πρόσωπον, ὅπως τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ· αὐτῶν, λέγει, πέμψω Ἐρεμῶν πρὸς με ἢ Τηλεχόν, στομάχου ἐλθεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν· (1) Ὅταν καὶ παρ' ἡμῖν τοιαύτη κρατήσῃ σφοδρὴ καὶ πρόνοια ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, τότε, ἀλλὰ καὶ μόνον τότε, θὰ ἀνατελεῖ ὡς ἐφ' ἡμᾶς ἡμέραι ζωῆς καὶ σωτηρίας.

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ. ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΘΩΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

πλήρης ἐνδιαφέροντος καὶ ποικίλων περιπετειῶν, καὶ Ἐκδοῦσας πασῶν τῶν Προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

ὑπὸ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ
καθηγητοῦ
ΜΕΡΟΣ Α'

Ο ΕΙΜΜΑΝΟΥΗΛ—ΙΜΜΑΝΟΥΕΛ

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 145).

— Ἐγνώριζον τὴν ἐβραϊκὴν γλῶσσαν καλῶς· τί φρονεῖς; ἠρώτησα.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἰσαάκ· ἐγνώριζον καλῶς καὶ τὴν ἐβραϊκὴν καὶ τὴν ἐλληνικὴν, ἀφοῦ μετέφρασαν ἐκ τῆς μιᾶς γλώσσης εἰς τὴν ἄλλην.

— Πῶς μετέφρασαν οἱ Ὁ'. μεταφράσται τὴν λέξιν *ἀλμὰ*; ἠρώτησα.

Ἦνοιζαμεν τότε τὸ κείμενον τῶν Ὁ'. καὶ ἀνέγνωμεν· αὐτὸς ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέκεται υἱόν, κλπ.·

— Λοιπόν, εἶπον τῷ Ἰσαάκ, εἰ Ὁ'. μετέφρασαν τὴν λέξιν *ἀλμὰ* διὰ τῆς ἐλληνικῆς λέξεως Παρθένος. Εἶχον οἱ Ὁ'. συμφέρον τι θεολογικὸν μεταφράσαντες οὕτω;

— Βεβαίως οὐχί, εἶπεν ὁ Ἰσαάκ· οὐδὲν συμφέρον εἶχον, ἀφοῦ ἦσαν Ἑβραῖοι. Ἀλλὰ πιθανόν εἰ Ὁ'. νὰ μὴ μετέφρασαν καλῶς. Μὴ λησμονήτε, ὅτι ὑπεσχέθητε νὰ μοι ἀποδείξητε διὰ διαφόρων χωρίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅτι ἡ λέξις *ἀλμὰ* εἶναι συνώνυμος τῇ λέξει *μπεθουλά*, καὶ ὅτι σημαίνει Παρθένος, ἀγαθὸν κόρη, ἀπειράνοτος.

(1) Τίτ. γ'. 12.

— Εὐχαρίστως, Ἰσαάκ· Ἀνὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ, διὰ νὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια. Ἀλλ' εἰ, παρακαλῶ, τὸ Ἰωρὰ. Ἐγὼ θέλω σε παραπέμπει εἰς τὰ παράλληλα χωρία, καὶ σὺ μόνος θέλεις εὐρίσκει αὐτὰ καὶ ἀναγινώσκει εἰς τὴν πρωτότυπον γλῶσσαν, καὶ ἐμοὶ θέλει μὲν τὰ μεταφράζει. Εὐρέ, παρακαλῶ, εἰπον τότε τῷ Ἰσαάκ, εὐρὲ τὸν ἴσον στίχον τοῦ ΚΔ'. Κεφαλαίου τοῦ Μπερεσίθ (1) (Ἰενέσ. ΚΔ' 43). Τί ἀναγινώσκεις;

Καὶ ὁ Ἰσαάκ ἀνέγνω:

— «Χινὲ ἀνοχί νισσὰθ ἄλὲν χαμάγιμ, βέχαγιὰ ἀαλίμ κ.τ.λ.π.»

Καὶ μετέφρασεν:

— «Ἰδοὺ, ἐγὼ ἵσταμαι πλησίον τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, καὶ ἡ κόρη, ἥτις ἐξέρχεται, διὰ νὰ ἀντλήσῃ κλπ.»

— Περὶ τίνος πρόκειται ἐνταῦθα, Ἰσαάκ; τὸν ἠρώτησα.

— Πρόκειται, εἶπε, περὶ τῆς Ῥεθέκκας. Ὁ Ἐλιέζερ, ὁ δούλος τοῦ Ἀβραάμ, παρακαλεῖ τὸν Κύριον νὰ εὐδοκήσῃ, ὥστε ἡ πρώτη ἀλιμὰ, κόρη, παρθένος, ἣν θὰ συναντήσῃ, νὰ ᾖ ἡ ὀρθοεισὸς εἰς γυναικὰ τοῦ Ἰσαάκ.

— Ἐνταῦθα, ἠρώτησα, ἡ λέξις ἀλιμὰ ἀποδίδεται εἰς τὴν Ῥεθέκκαν ἔγγαμον οὕταν ἡ ἄγαμος; Ὅσοι τὸ πρῶτον συνήντησαν αὐτὴν ὁ Ἐλιέζερ καὶ καλεῖ ἀλιμὰ, ἡ Ῥεθέκκα ἦτο ἔγγαμος, ὡς ἡ προφήτισσα, ἡ γυνὴ τοῦ Ἡσαίου, ἡ ἄγαμος καὶ παρθένος;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσαάκ, εὐρισκόμενος προφανῶς εἰς ἀπορίαν, βεβαίως ἡ λέξις ἀλιμὰ ἐνταῦθα σημαίνει παρθένον, κόρην ἄγαμον, διότι τοιαύτη ἦτο ἡ Ῥεθέκκα, πρὶν ἢ γέννηται γυνὴ τοῦ Ἰσαάκ. Περὶ τὸν ἰσχυρὸν ἀνέκραξε πῶς μέχρι τοῦδε ποτὲ δὲν παρετήρησα τοῦτο; Πῶς οἱ Ῥαββῖνοι οὐδέποτε μοι ἐδειξαν τὸ χωρίον τοῦτο;... Ἀρχίζω καὶ νὰ φωτίζωμι... Θεέ μου! τί φοβερὸν!... Μήπως ἐπλανώμην μέχρι τοῦδε;...

Ἐπειτα στραφείς με ἠρώτησε:

— Αὐτὸ μόνον τὸ χωρίον ὑπάρχει, ὅπου ἡ λέξις ἀλιμὰ σημαίνει παρθένον, καὶ εἶναι συνώνυμον τῇ λέξει μπεθουλά, ἡ καὶ ἄλλα χωρία ὑπάρχουσι παρόμοια;

— Πληθὺς ἄλλων τοιούτων χωρίων ὑπάρχει, εἶπον. Ἀνοιξόν, παρακαλῶ, Ἰσαάκ, τὸ Βεέλε σεμὲθ (Ἐξόδου Β' 8.).

Καὶ ὁ Ἰσαάκ ἀνοιξας εὐρε τὸν δὸν στίχον τοῦ Β'. Κεφ. τῆς Ἐξόδου.

— Τί ἀναγινώσκεις; τὸν ἠρώτησα.

Καὶ ὁ Ἰσαάκ ἀνέγνω:

— «Βατόμερ λὰχ μπὰθ παρό, λεχί, βατέλεχ ἀαλίμ κ.τ.λ.π.»

Καὶ μετέφρασε τὸν στίχον τοῦτον ὡς ἐξῆς:

— «Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ θυγάτηρ τοῦ Φεράω, ὕπαγε.

(1) Ἐκαστὸν βιβλίον τῆς Παλ. Διαθήκης ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ πρωτοτύπῳ ὀνομάζεται ἐκ τῆς πρώτης λέξεως τοῦ Α'. Κεφ. Π. Χ. τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς Π. Διαθήκης, ἡ Γένεσις, καλεῖται Ἑβραϊκῶς Μπερεσίθ, διότι αὕτη ἡ λέξις ὑπάρχει εἰς τὸν πρῶτον στίχον τοῦ α' κεφαλαίου Μπερεσίθ ἐν ἀρχῇ.

Καὶ ὕπαγε τὸ κοράσιον, καὶ ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου».

— Τί παρατηρεῖς ἐνταῦθα, Ἰσαάκ; τὸν ἠρώτησα.

— Παρατηρῶ, εἶπεν ὁ Ἰσαάκ, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Φεράω τῆς Αἰγύπτου ὀνομάζει ἀλιμὰ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν τοῦ Μωυσέως, ἥτις, κατ' ἐντολὴν τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἐπετῆρει τὸ βρέφος Μωυσὴν ἐκτεθειμένον ἐν ἐν τῷ ὕδατι.

— Ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Μωυσέως, ἠρώτησα, ἥτις καλεῖται ἐνταῦθα ἀλιμὰ, ἦτο ἔγγαμος ἢ παρθένος;

— Ἀναντιρρήτως, εἶπεν ὁ Ἰσαάκ, καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις ἀλιμὰ σημαίνει παρθένον, μικρὰν κόρην, ἄγαμον... Μὲ ἔπεισας, Νικόλαε, ἐνέκραξε. Δὲν δύναμαι νὰ ἀρνήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Βλέπω αὐτὴν καθαρὰ δι' αὐτοῦ τοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου....

Καὶ ὁ Ἰσαάκ στυρώσας τὰς χεῖρας ἔμεινεν ἄναυδος. Οὐδὲν ἀπήντα.

Δὲν ἠρκάσθη ὁμοῦ εἰς ταῦτα καὶ μόνον τὰ χωρία. Ἐπαύθη οὐδεὶς νὰ ὑποληφθῇ ἀμφιβολία εἰς τὸν νοῦν τοῦ φίλου μου Ῥαββίνου Ἰσαάκ.

Τὸν παρέπεμψα ὅθεν καὶ ἀνέγνωμεν ἐμοὶ τοὺς Τεσθὺν (Ψαλμ. Ξη'.) τὰς Μισελῶν (προιμιῶν Α' 19), τὸ Σὶρ ἀσιρὶμ (Ἄσμα ἀσμάτων Α' 8 καὶ ΣΤ' 8), ἐνθα ἡ λέξις ἀλιμὰ, καὶ πληθυντικῶς ἀλιμὸθ, σημαίνει παρθένον, ἄγαμον, ἀπειρανδρον κόρην, ὅποια ἦτο ἡ Κεχαριτωμένη Παρθένος, ἡ μήτηρ τοῦ Ἑμμανουήλ, καὶ οὐχὶ νεαρὰν γυναικὰ ἔγγαμον, ὅποια ἦτο ἡ γυνὴ τοῦ Ἡσαίου καὶ μήτηρ τοῦ Μαχέρ-σαλάλ-χας-βάζ, ὅπως κακῶς εἶχε διδαχθῇ παρὰ τῶν διδασκάλων Ῥαββίνων αὐτοῦ, καὶ κακῶς ἐπίστευσε μέχρι τοῦδε.

Παρέπεμψα δὲ τὸν Ἰσαάκ καὶ εἰς τὰς μεταφράσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων μεταφραστῶν Ἀκύλα, Θεοδοτίωνος καὶ Συμμάχου, οἵτινες τὴν λέξιν ἀλιμὰ διὰ τῆς λέξεως Παρθένος ῥεάτις μεταφράζουσι.

— Πέποιθα, φίλε Ἰσαάκ, τῷ εἶπον, ὅτι οὐδεμίαν πλέον ἔχεις ἀμφιβολίαν. Ὁ Ἡσαίας λέγων διὰ Πνεύματος Ἁγίου αὐτὸν ἀκλμά κλπ.π. = Ἰδοὺ ἡ Παρθένος, δὲν ἐννοεῖ βεβαίως ὅτι ἡ Παρθένος αὕτη ἦτο γυνὴ τοῦ. Τοῦτο ἀναρῶ καὶ διαψεύδει αὐτὸς οὗτος λέγων εἰς τὸν δὸν στίχον τοῦ Η'. κεφ.λ. «Καὶ προσήλθεν πρὸς τὴν Προφήτισσαν, ἥτις συνέλαβε κ.τ.λ.π.»

Ἐπομένως, ἐξηκολούθησα λέγων, οὕτε ὁ Ἑμμανουήλ ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου, εἶναι υἱὸς τοῦ Ἡσαίου, διότι καὶ τοῦτο διαψεύδει αὐτὸς οὗτος ὁ Ἡσαίας λέγων, ὅτι ἐνέταλῃ ὑπὸ τοῦ Κυρίου (Κεφ. Η' 8) νὰ ὀνομάσῃ τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Μαχέρ-σαλάλ-χας-βάζ, καὶ οὐχὶ Ἑμμανουήλ. Μένοντι λοιπὸν ὁ Ἡσαίας, καὶ ἡ προφήτισσα γυνὴ του, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῶν Μαχέρ-σαλάλ-χας-βάζ ὅπως ταπεινοὶ ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς αἰωνίου δόξης τῆς μόνης, τῆς ἐνάρθρας δηλουμένης ἀαλιμὰ, τῆς Παρθένου καὶ μητρὸς τοῦ Ἑμμανουήλ, τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος καὶ λυτρωτοῦ, «Ὅστις, κατὰ τὸν αὐτὸν Προφήτην Ἡσαίαν, δι' ἡμᾶς παιδίον ἐγεννήθη εἰς ἡμᾶς, υἱὸς ἐδόθη εἰς ἡμᾶς... Καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Θεὸς ἰσχυρὸς (ἔλ-Γκιμπέρ), καὶ οὗ τὴν ὑπερφυᾶ γέννησιν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐορτάζομεν σὺ πιστοὶ καὶ ἐπεγνωκότες

τὴν ἀλήθειαν» (1). Ἐγνώριστις καὶ σὺ, φίλε Ἰσαάκ, τῷ εἶπον τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἡ ἀμφιβάλλεις εἰσέτι;

Ὁ Ἰσαάκ δὲν ἀπεκρίθη.

Παρατήρησεν ἡμῖς ἀτενῶς.

Ἐδάκρυον ἔπειτα, καὶ ἐγονυπέτησεν.

Ἡμεῖς πάντες διατελοῦμεν ἐν ἀπορίᾳ.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΥΛΟΥ ΖΑΝΕ

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΑΙΤΙΑ

Κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 144)

3ον). Ἐνστικτικὰ συσσωρεύσεις.

«Κατὰ τὸ θέρος, οἱ αἰετοὶ συναθροίζουσι προμηθεῖας ἐκ λεπτοκαρῶν, βιολάνων, ἀμυγδάλων, καὶ μεταχειρίζονται ἔγκολον δένδρον διὰ νὰ ἱδρῶσιν εἰς αὐτὸ τὰς ἀποθήκας τῶν ἔχουσι τὴν συνήθειαν νὰ κάμνωσι πολλὰς ἀποθήκας εἰς πολλὰς καὶ διαφόρους κρύπτας, καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα γνωρίζουσι ἐνὸς καὶ τὰς ἀνευρίσκουσι, παρὰ τὴν ὑπάρχουσαν χιόνα».

«Ἐπὶ τῶν τρωκτικῶν ἐν Σιδηρίᾳ, ὁ λαγός, δὲν συνάγει μόνον κατὰ τὸ φθινόπωρον τὸ χόρτον, τοῦ ὅπου θὰ ἔχῃ ἀνάγκην κατὰ τὸν μακρὸν χειμῶνα τῆς χώρας ταύτης, ὡς οἱ ἡμέτεροι ἄγρονόμοι. Ἀφοῦ κόψῃ τὰ χόρτα τὰ ἀδρότερα καὶ τὰ χυμωδέστερα, τὰ ἀπλώνει διὰ νὰ ξηρανθῶσιν εἰς τὸν ἥλιον κατόπιν τὰ συνάγει ἐκ νέου εἰς θημνίαν, τὰς ὁποίας προφυλάττει ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ ἀπὸ τὴν χιόνα· ἔπειτα ὀρύττει κάτωθεν ἐκάστης ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τούτων ὑπόγειον διάδρομον καταλήγοντα εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ διατεθειμένον κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ τῷ ἐπιτρέπῃ νὰ ἐπισκέπτηται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἀποθήκην τῶν προμηθειῶν του».

4ον). Ἐνστικτικὰ οἰκοδομητικῆς.

«Ὁ μεταξοσκώληξ κατασκευάζει βαμβύκιν διὰ νὰ μεταμορφώσῃται· ὁ κόνικλος ὑπόγειον φωλεάν· ὁ κάστωρ τὰ διαμερίσματα τῆς καλύβης του... αἱ ἀρουραὶ μὲν κατασκευάζει κατοικίαν ὑπόγειον με δύο ἐξόδους, τὴν μίαν λοξὴν διὰ νὰ ἀπορρίπτῃ ἐκτὸς τὰς ἐκχυμώσεις, τὴν ἄλλην κάθετον διὰ νὰ εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται· αἱ ὁδοὶ αὗται ἄγουσιν εἰς ἀριθμὸν τινα κυκλοτερῶν ὀρυγμάτων, συγκοινωνούντων πρὸς ἄλληλα δι' ὀρεγμάτων ὀριζοντίων· τὸ εἶναι ἡ κατοικία τοῦ ἀρουραίου· τὰ ἄλλα αἱ ἀποθηκαὶ του».

«Ἀράχνη τινὲς (μυγαλαὶ) κατασκευάζουσι κατοικίαν τῆς ὁποίας γνωρίζουσι νὰ κλειώσι τὴν ὀπὴν δι' ἀληθοῦς θύρας ἐφωδιασμένης με τὸν ἄρμον τῆς. Πρὸς τοῦτο ὀρύσσουσιν εἰς γῆν ἀργιλλώδη εἶδος κυλινδρικοῦ φρέατος, περιέπου 8 ἢ 10 ἐκατοστομέτρων μήκους, καὶ ἐπενδύουσιν τὰ

(1) Δ'. Τιμὸς Δ'. 8.

τοιχώματα αὐτοῦ δι' εἰδούς τινὲς ἀμμοκονίας λίαν συμπαγεῖς, εἴτα κατασκευάζουσι με ἀλλεπάλληλα στρώματα πηλοῦ καὶ νημάτων συνδεδεμένων εἰς ἵστόν, ἐν πῶμα προσαρμυζόμενον ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς ὀπῆς, καὶ τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ ἀνοίγῃ εἰ μὴ πρὸς τὰ ἔξω. Ὁ ἄρμος ὁ συγκρατῶν ταύτην τὴν θύραν σχηματίζεται διὰ συνεχέως τῶν νηματοειδῶν στρωμάτων, ἵτινα φέρονται ἐκ τινος σημείου τῆς περιφέρειας τῆς εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ κάτωθεν κειμένου σωλήνος, καὶ ἀποτελοῦσιν ἐκεῖ σπείραν (hourrelet) χρησιμεύουσαν ὡς περιθέρωμα. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦτου τοῦ πώματος εἶνε τραχεῖα, καὶ μόλις διακρίνεται ἐκ τῆς πέριξ γῆς· ἀλλ' ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια εἶνε λεία, καὶ βλέπει τις ἀπὸ τὸ ἀντιθῆτον μέρος τοῦ πώματος σπείραν μικρῶν ὀπῶν εἰς τὰς ὁποίας τὸ ζῶον εἰσάγει τοὺς ὀνυχάς του διὰ νὰ τὸ καταβιβάζῃ, ὅταν ἐκθρόσῃ τις ζήτησιν νὰ τὸ ἀνοίξῃ διὰ τῆς βίας».

Μεταξὺ τῶν ἐνστικτικῶν τῆς οἰκοδομητικῆς ἐν ἐκ τῶν μῶλων ἀξιοσημειωτῶν εἶνε τὸ τῶν μελισσῶν. «Εἶνε πρόβλημα μαθηματικὸν λίαν περίεργον τὸ νὰ προσδιορισθῇ ὑπὸ πόσων ὠρί-μένων γυνίων τὰ τρία ἐπίπεδα τὰ ἀποτελοῦντα τὸν πυθμένα μιᾶς κυψέλης ὅσον νὰ συναντῶνται διὰ νὰ παρήκωσι τὴν μεγαλύτεραν οἰκονομίαν ἢ τὴν ἐλαχίστην κατὰ τὸ δυνατόν κατανάλωσιν ὑλικῶν καὶ ἐργασίας· τοῦτο τὸ πρόβλημα ἀνήκει εἰς τὴν ἀνωτέραν μοῖραν τῶν μαθηματικῶν, καὶ εἶνε ἐν ἐκ τῶν καλουμένων προβλημάτων μεγίστων καὶ ἐλαχίστων. Ἐλύθη ὑπὸ τινων μαθηματικῶν, ἰδίως ὑπὸ τοῦ κ. Maclaurin, κατὰ τὸν ἀπειροστικὸν ὑπολογισμόν, καὶ εὐρίσκειται ἡ λύσις αὕτη εἰς τὰς Transactions (1) τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας τοῦ Λονδίνου. Ὁ σοφὸς οὗτος προσδιόρισε μετὰ ἀκριβείας τὴν ζητηθεῖσαν γωνίαν, καὶ εὐρε, κατὰ τὸ ἀληθέστερον μέτρον τὸ ὅποιον ἠδυνήθη νὰ ἀποδεχθῇ, ὅτι εἶνε αὕτη ἡ γωνία ὑπὸ τὴν ὅποιαν τὰ τρία ἐπίπεδα τοῦ πυθμένος τῆς κυψέλης συναντῶνται πραγματικῶς... α. Ὡς ἐρωτήσωμεν τῶρα τίς ὁ γεωμέτρης, ὅστις ἐδίδοξε τὰς μελλίσσας τὰς ἰδιότητας τῶν στερεῶν καὶ τὴν τέχνην τοῦ λύειν τὰ προβλήματα τοῦ μεγίστου καὶ ἐλαχίστου; Δεῖ ἔχομεν ἀνάγκην νὰ εἰπωμεν, ὅτι αἱ μέλισσαι οὐδὲν ἐξ ὧν τούτων γνωρίζουσιν· ἐργάζονται γεωμερικῶτατα ἄνευ οὐδεμιᾶς γνώσεως τῆς γεωμετρίας· περὶ τοῦ ὧς ἐν παιδίον, τὸ ὅποιον σφύρον τὸ στρόφαλον αὐτομάτου ὀργάνου, πράγαι καλὴν μουσικὴν χωρὶς νὰ ᾄδῃ μουσικός».

5ον). Ἐνστικτικὰ ἐνδυμασίας.

«Περὶ τοῖς ἐντόμοις, βλέπει τις ἐπίσης μέγαν ἀριθμὸν περιέργων μεθόδων τιθεμένων εἰς χρῆσιν ἐνστιγμιατικῶς διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνδυμασίας· πολλὰι κάμποι γνωρίζουσι νὰ σχηματίζωσι σκέπην συστρέφουσαι φύλλα καὶ προσκόλλωσαι αὐτὰ διὰ νημάτων. Εἰς τοὺς κήπους μας συναντῶμεν ἐκείστην στιγμὴν ἐπ. τῶν πασχάλεων, καὶ τῶν φραγκοσταφυλῶν κτλ., φωλεὰς τοῦ εἵους τοῦτου· κατὰ παρόμοιον

(1) Σ. Μ. Transaction philosophiques, περιοδικὸν σύγγραμμά, ἐν ᾧ καταχωρίζονται διατριβαὶ μαθηματικαὶ καὶ φυσικοῖστορικαί.

τρόπον σχηματίζεται ή εύρισκομένη επί της δρυός και άνήκουσα εις τήν κόμην μικράς τινας νυκτεβίου χρυσαλλίδος της καλουμένης tortrix vioidissima. Άλλα έντομα κατασκευάζουσι θήκας μέ θραύσματα φύλλων, μέ τρίχας ύφασμάτων ή άλλην τινά ούσίαν, τά όποια γνωρίζουσι νά προσαρμόζωσι τεχνηέντως. τοιούτος είνε ό σκώρος των ύφασμάτων, μικρά χρυσαλλίς φαιοσπινώχρους, ήτις έν καταστάσει κάμπης χοράττει όχετούς εις τό βάθος των μαλίνων ύφασμάτων διαθιβρώσκουσα αυτά ταχέως. μέ τά ούτως άποσπασθέντα νημάτια ή κόμην κατασκευάζει σωλήνα, τόν όποιον εξακολουθεί νά επιμηκύνη. και, πράγμα μοναδικόν, όταν παχυνθῇ πολύ, διά νά εύρίσκηται έν άνέσει εις τό ένδιαιτημά της, σχίζει τό είδος τουτο της θήκης και τό πλατύνει θέτουσα εκεί έν τεμάχιον».

Ένστικτα άναφερόμενα εις τήν διατήρησιν του είδους.

1. Προφυλάξεις διά τήν ύποκρίαν.

α) Έν εκ των φαινομένων των μάλλον καταλλήλων νά δώσωσι καθάρην ιδέαν περί του τί όέον νά άναμένη τις εκ του ένστικτου, είνε εκείνο τό όποιον μās παρέχεται υπό τινων έντόμων, όταν άποθίτωσι τά ώά των. Τά ζῳα ταύτα ούδέποτε θά ίδωσι τά τέκνα των, και δέν δύνανται νά έχωσι καμμίαν επίκτητον γνῶσιν περί του τί θά άποθῶσι τά ώά των και έν τούτοις έχουσι τήν εξαίρετον συνήθειαν νά τοποθετῶσι πλησίον εκάστου των ώων τούτων άπόθεμα ύλης τροφίμου, καταλλήλου πρὸς τροφήν του νεογενῆ τό όποιον θά εξέλθῃ εξ αυτού, και μάλιστα ένῷ ή διαίτα τουτου είνε δίλως διάφορος από τήν ιδιήν των, και τά τρόφιμα τά όπεία άποθέτουσιν όθεν ούδόως θά έχρησίμουν δι' αυτά ταύτα. Κιάνεν είδος συλλογισμοῦ δέν δύναται νά τά οδηγήσῃ εις ταύτην τήν πράξιν. διότι εάν είχαν τήν δύναμιν του συλλογίζεσθαι, θά τοίς έλειπον τά δεδομένα διά νά φθάσωιν εις παράμοια συμπεράσματα, και και ανάγκην τυφλῶς όρείλουν νά ενεργῶσι.»

Νεκροφάγα (1). α) Όταν τό θῆλυ μάλλῃ νά ώστοκήσῃ, λαμβάνει πάντοτε τήν φροντίδα νά έντοφιάσῃ τό πτώμα ένός άσπάλακος ή άλλου τινός μικροῦ τετραπόδου, και νά άποθέσῃ εκεί τό ώά του, εις τρίπον ὥστε τά νεογνά νά εύρίσκωνται, ὅμα τῇ γεννήτει των, έν μέσῳ των άρμοδιωτέρων ὤλων νά χρησιμεύσωιν αὐτοίς ὡς τροφῇ.»

Διτροφία (2) α) εις ήλικίαν όκμοίαν ζῶσιν επί των άνθέων. αλλά τά νεογνά των είνε σαρκοφάγα, και αί μητέρες των προνοοῦσι πάντοτε διά τήν τροφήν των, τοποθετοῦσαι πλαγίως των ώων των εις φωλεόν παρασκευασμένων διά τήν χρῆσιν ταύτην, τό σῶμα άραχνῶν τινων ή κομπῶν.»

Ευλοκόπια. α) Έντομον τουτο γεννᾷ τά ώά του εις τεμάχια ξύλων. Κάμνει επί του έλευθέρου μέρους των ξύλων, ένός πασσάλου π. χ. μέαν όπῃν κάθετον, ήτις άποβαίνει εισόδος όχετοῦ, τόν επείον τό ξυλοκόπον χαράττει εις μέγα βάθος. Όταν ό όχετός ούτος άποκτήσῃ τό βου-

ληθὲν βάθος, τό έντομον άποθίτει εις τό κατώτερον μέρος έν πρώτον ὤν και ποσότητά τινα θρεπτικῶν ὤλων άποκαθιστᾷ υπεράνω του ὡου τουτου έγκάρσιον διατείχισμα μέ σάλον και ρινίσματα ξύλου. κατόπιν υπεράνω του διαφράγματος τουτου τίκτει έτερον ὤν, κατασκευάζει νέον διάφραγμα, και οὕτω καθίζει, μέχρι της εισόδου του είδους τουτου των φρεάτων. Τέλος, τό ξυλοκόπον έλαβε τήν φροντίδα νά διατρυπᾷ επί του όρίζοντιού επιπέδου εκάστου διαμερίσματος μέαν όπῃν κάθετον, κατὰ τήν κατακόρυφον δ.εῦθυνσιν των διαμερισμάτων, φέρουσιν εκ του έσωτερικοῦ του διαμερίσματος εις τήν έξωτερικήν επιφάνειαν του τεμαχίου του ξύλου.»

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ,"

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατά μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια εκ του άρ. 145).

Με παρετήρησεν έκπληκτος. — Α'τόσφ τό καλλίτερον, έπανελόθε και διατί τόσφ τό καλλίτερον; Μήπως τί προσέβαλεν εις τίποτε; προσέθεσε μέ άνήσυχον και φιλόστοργον τόνον. — "Όχι, ούδέποτε. άλλα λέγω τόσφ τῇ καλλίτερον δι' έμέ, διότι αί επισκέψεις σου. . . — Λοιπόν, αί επισκέψεις μου; — Αί πρὸς εκείνην επισκέψεις σου, αί, τόσον συχνά, αὐτέ έπροξένουν κάποιαν λύπην.

Η όμολογία αὕτη έξῆλθεν αὐτομάτως εκ των χειλέων και της καρδίας μου. Μετά τόν κίνδυνον του τέκνου μας και τῶν άνέκφραστον φόβον, έν'μού έδοκιμάσαμεν, εύρήθην ούζυγός μου και έγώ εις μέαν των ὡρῶν εκείνων, καθ' ὅς ή οικειότης διπλασιάζεται, ή άμοιβία έμπιστοσύνη περὶ εκ του βάθους της ψυχῆς μας. Έπρ'ψε τήν χεῖρά του περὶ του τραχήλου μου, και μέ εἴλκυσε πρὸς έαυτόν. «Σὺ ζηλότυπος! εἶπε. σὺ, Ἰσοβέλλα, δυσπιστεῖς πρὸς έμέ; — "Όχι, δέν δυσπιστῶ, ἀλλ' άσκαπτόμην. . . έφοβούμην, μήπως βλέπων αὐτήν τόσον ὡρίζαν άκμήν, τόσον άξιαγάπητον, πάντοτε, λυπεῖσαι. . . — Τί; . . . — "Ότι δέν έγεινεν αὕτη ούζυγός σου! »

Ἐψάσεν ελαφρῶς τοὺς ὤμους. — α' Α'λλά τήν ήγάπησες, τῇ εἶπον ζωῆρως. — Α'λλ' άγαποῦν εις τήν ήλικίαν, εις ἣν ἤμην έγώ τότε; ήγάπων τήν χίμαιραν της φαντασίας μου και όχι τήν Καμίλλην, και αν ήσθάνθην ευχάριστησιν τινε επαναβλέπων αὐτήν, ήτο διότι μοι ένεθύμισεν τῶν ήθῶν πολὺ απέχοντα χρόνον των σπουδῶν μου, των τότε σχεδίων μου, των όνειρων μου, της νεότητός μου τέλει. Α' εκάλει εις τήν μνήμην μου τό παρελθόν, ιδού τό πᾶν ὅλον α'λλ' εις αὐτό τό παρελθόν δέν άνεζήτουν τήν εἰκόνα της. —

Ἐσιῶπων τότε έλαβε τήν χεῖρα μου και μοι εἶπεν. « Ἰσοβέλλα, διατί δέν είχες άρκετήν έμπιστοσύνην εις έμέ, άρκετή νά μοι όμολογήσης τοὺς φόβους σου; — Δέν έτόλμων, δέν

ήθελον νά σε δυσαρεστήσω. — Κι ένόμιζες ὅτι θά έδιδον σπουδαίότητα εις αὐτούς; Τότε πλέον πρὸς ποτέ έπρεπε νά όμιλῆσῃς, νά μέ φωτίσῃς, και νά μέ κάμῃς ὥστε ν' άποφύγῃ τό σφάλμα, τό μέγα σφάλμα του νά σε λυπήσω, έστω και άκουσίως. Πίστευσόν μοι, Ἰαβέλλα, ή ευτυχία σου είνε ό σκοπός του βίου μου, και ή πρὸς έμέ έμπιστοσύνη σου τό προσφιλέτερον αγαθόν μου. Ὁ δειξίς ἄλλοτε δυσπιστίαν εις τόν καλλίτερόν σου φίλον; — Ούδέποτε, τῇ εἶπον συγκινηθεῖσα από τήν τόσην καλοσύνην του, ούδέποτε πλέον! θά μανθάνῃς τὰ πάντα, και αὐτάς άκμήν τὰς πλέον ἄδικους ὑποψίας μου, ὅ, ποτέ μοι συνέβαινε νά σχηματίσω. Μοι τό ὑπόσχεσαι; μοι ὑπόσχεσαι έμπιστοσύνην άπόλυτον ὅμοιον εκείνης, ἣν πρὸς σε τρέφω έγώ; — Ναι, πάντοτε.»

Ἐπεσφραγίσαμεν τήν γλυκεῖαν ταύτην συμφωνίαν δι' ἐνός φιλήματος. κατόπιν έθίξαμεν διά των χειλέων μας τό αἰδρίαν μέτωπον του υἱοῦ μας. Ἐπειτα εἶπον τήν έσπερμένην προσευχήν μου. Ὁ ούζυγός μου μοι εἶπεν. «Σήμερον και έγώ προσηυχῆθην. Βλέπων τόν Ροβέρτον θηήσκοντα ήσθάνθην τήν άνάγκην νά ζητήσω βοήθειαν, και ὅλαι αἱ προσευχαί της παιδικῆς μου ήλικίας επανήλθον εις τὰ χεῖλήν μου. — Και ό Ὁ θς τὰς εισήκουσεν» άπεκρίθην έγώ.

Προσηυχῆθην επί πολὺ ή καρδιά μου εἶναι πλημμυρισμένη από τήν άγονότεραν χαράν. Α'γαπῶ τὰ πάντα τόν Θεόν, τόν ούζυγόν μου, τό τέκνον μου. άνχολογίζομαι μέ κάποιαν ευχαρίστησιν τήν κ. Δ. . . Ἐπαύομαι νά μοι ήτο δυνατόν νά τῇ προσφέρω μεγάλην τινά εκδόλουντιν σχεδόν τήν άγαπῶ. . . . Καί εἰπὼν τώρα τὰ πάντα από τό μέλλον, εἶπὼν ζῇ ό Ροβέρτος, διότι ό ούζυγός μου μέ άγαπᾷ, και διότι έστρεψε πρὸς τόν Θεόν τήν καρδίαν του.

Ἰανουάριος 18.

Ὁ Ροβέρτος όλονέν ένδυναμύνεται, και ὅχι μόνον μεγαλώνει, ὅχι μόνον εξωραίζεται (εις τοὺς ὀφθαλμούς μου τουλάχιστον) καταφινῶς, ἀλλ' άκμήν και ή εἰσία της ψυχῆς του άρχίζει νά σπινθηροβολῇ διά μέσου της άργύλλου ή έφραγς της χαρᾶς, της άγάπης, του θαυμασμοῦ άναζωγονεῖ τό μικρόν πρόσωπόν του. Τίλει τοὺς βραχίονας, μειδιᾷ. . . . οἱ ὀφθαλμοί του λάμπουν, όταν μέ άντικρύζουν. . . ή γλῶσσά του ψελλίζει και φαίνεται άνυπόμονος νά άρθρώτῃ λέξεις. . . . Ἐκάστη ήμέρα φέρει νέαν πρόδον. . . Σήμερον μās γνωρίζει, μās μειδιᾷ. αὐρίον θά δοκιμάσῃ νά κάμῃ τὰ πρώτα βήματα, και μετά τινας ήμέρας θ' ακούσωμεν τήν χαριτωμένην μικράν του φωνήν. δέν όμιλοῦμεν περί άνατροφῆς, διότι ή άνατροφή άρχεται εξ αὐτῇ της κοιτίδος. Αιμαίνόμεν τήν παρακαταθήκην εκ των χειρῶν του Ἐψίστου, ὅστις θά μās ζητήτῃ λόγον δι' αὐτήν. λοιπόν ή στιγμή, καθ' ἣν τό τέκνον άρχίζει νά αισθάνηται και νά καταλαμβάνῃ, είνε ή στιγμή καθ' ἣν ή εὐθύη μας άρχίζει. Ὅσα παρακαταθήκη, Θεέ μου, είνε ή παρακαταθήκη μιᾶς ψυχῆς! Πρὸ πάντων των αἰώνων, προτού οἱ κόσμοι πλασθῶσι και οἱ άστέρες καλύψωσι τοὺς θόλους των οὐρανῶν, οὗ ήγάπησας τήν ψυχὴν του τέκνου μου. από χιλιάδας χιλιάδων ὄντων αὐτήν προετίμησας και εξέλεξας. δι' αὐτήν έτελέσθων τὰ μεγάλα μυστήρια της δημιουργίας και της

άπολυτρώσεως του κόσμου. τῇ ήγάπησας μέ αἰώνιον ήγήγη. και ὅταν έφθίλῃς ή στιγμή της γεννήσεως της, ὅταν ή ὥρ, καθ' ἣν έπρεπε νά καταλάβῃ θέιν εις τὰς άνθρωπίνους φάλαγγας, έτήμας, τήν έθεσας εις τὰς χεῖράς μας, μās τήν ένεπιστεύθης. Ἐς της διευθύνσεως, ἣν θά δώσωμεν εις τήν νεαρήν αὐτὴν ψυχὴν, εξαρτᾶται ή έν τῷ κόσμῳ τουτη ευτυχία της και τό αἰώνιον μέλλον της. . . . Ἡμέραν τινά ό Θεός θά μās εἶπῃ: « Σὺς τήν ένεπιστεύθην ἄθῶν και καλήν. αἰς τί τήν έκάματε; τήν έπροφυλάξατε από τοὺς πειρασμούς των κακῶν παραδειγμάτων, τήν εξηγήσατε εις τήν άρετήν; τήν άνεθρέψατε διά τόν οὐρανόν ή διά. . . Αἱ σοβαρά αὐταί ιδέαι, αἱ αὐστηραῖ αὐταί σκέψεις, επανέρχονται άκαταπαύστως εις τόν νούν μου, και προσπαθῶ νά εύρω σύστημα άνατροφῆς, ὅπερ νά προφυλάξῃ τόν υἱόν μου από τοὺς κινδύνους του βίου. (Ακολουθεῖ)

ΜΕΤΡΑ

διὰ της εἰκόνας των εκκλησιῶν και τήν εκ των θαυμάσιων βλάβων του λαοῦ.

Ἀξιότιμε κ. συντάκτη

Ναί, ὡς εἶπες πρέπει νά ληφθῇ φροντίς επί της κάτωθι υποθέσεως, έν τουτο θεωρηται έπωρελές και άναγκαῖον, μάλιστα ὑφ' ὧν, οἵτινες από της θέσεώς σας δύνασθε άποτελεσματικῶς νά εργασθῇτε.

Δίν γνωρίζω εάν έχητε έπισκεφθῇ πολλὰς εκκλησίας, ιδίως χωρίων, και μάλιστα μικρῶν. Έν αὐταῖς αἱ εἰκόνας προκαλοῦσι τόν οἶκτον, και ὅχι μόνον οὐδέν έμπνέουσιν ευλαβῆς αἰσθημα, ἀλλὰ τουναντίον γέλωτα άκράτητον, και οὐδέν πλέον. Ένθυμοῦμαι ὅτι εις εκκλησίαν χωρίου τινός, ὅλαι αἱ έν αὐτῇ εἰκόνας είχαν τὰς παρειάς φουσκωμένας, ὅπως του καραμουζήρη, τὰς δὲ χεῖρας ὡς ἄν πρησμένας. Ἦνα μή πολυλογῶ και άναφέρω πολλὰς άσχημίας, εἶμαι της εξῆς ιδέας. Πρέπει νά θεσπισθῇ νά εισέρχωνται εις τὰς εκκλησίας εκείνων των τεχνιτῶν αἱ εἰκόνας, ὡς οἱ χρωστές εἶνε άνεγνωρισμένοι. Ἐξηγοῦμαι. Ὅπως δέν επιτρέπεται νά μετέρχηται τις τόν δικηγόρον, έαυτόν, εἴμῃ ό έχων δίπλωμα της πολιτείας, οὕτω νά μή επιτρέπεται νά εισέρχεται εις τήν εκκλησίαν οὐδέν έργον μή έχοντος δίπλωμα ζωγραφικῆς. εάν δὲ τουναντίον συμβῇ, νά ὦνιν ὑπεύθυνοι οἱ επίτροποι της εκκλησίας.

Φρονῶ, ὅτι ή ιδέα μου αὕτη, εάν ὑποστηρίχῃ ὑφ' ὧν, θά τελεσφορήσῃ.

Ἐπίσης ὡς παρακαλῶ νά ὑποστηρίξητε και τήν κάτωθι ιδέαν. Γνωρίζω, ὅτι εργάζεσθε πρὸς ήθικοποίησιν της κοινωνίας. Αὐτόν, πρέπει νά φροντίσῃτε ἵνα οἱ λεγόμενοι φασουλῆδες έμποδισθῶσι νά μετέρχωνται τό έργον των. Καί μέ τοὺς κειμένους νόμους, δύνανται νά καταδωχθῶσιν ὡς προσβάλλοντες τὰ δημόσια ήθη. Οἱ φασουλῆδες μετέβησαν και εις τὰ μικρότατα χωρία και μετέδωκαν ὅλας τὰς αἰσχρολογίας, ὅς τὰ μικρά παιδία άπεθησαύρισαν ὡς καί τι έκτακτον. Τόσον είνε τό κράτος των φασουλῶν, ὥστε ὅλα τὰ παιδία, οὐ μόνον άπεμνημόνευσαν τὰς βυπαρολογίας των, ἀλλὰ και έλαμον ὅλα χαρτίλους φασουλῆδες και παραστάνοιν ὅλας τὰς αἰσχρότητας. Ὁ λαός διψᾷ διδασκαλίαν, και ὅ,τι του προσφέρειτε άπλήστως τό άποδέχεται. φασουλῆδες έρχονται, αἰσχρολογίας μανθάνει. εάν ήρχοντο διδάσκαλοι του ὕγιους λόγου και του μετέδιδον ὕγιεις και εὐληπτοὺς διδασκαλίας, θά τὰ έμάθιναν.

Ἐάν ταῦτα τὰ δύο ζητήματα θεωρῆτε ὅτι δέον νὰ λάβω-
σιν ἢν θέσιν προσήκει, ἐνεργήσατε τὰ δέοντα.

Ἐν τούτοις μένω μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.
Ἐν Ἀθήναις Γεώργ. Λούγαρης

Η ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Θέλεις νὰ ἐκδικηθῇς τὸν ἐχθρόν σου; Ἀφῆσέ τον εἰς τὴν ἐκδικησιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῦ Παντοδυνάμου ἡ χεὶρ ἡξούρει νὰ κτυπήσῃ πολὺ δυνατώτερα ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου χεῖρα.

« Ἐμοὶ ἐκδικήσεις, ἐγὼ ἀνταποδώσω », λέγει ὁ Θεός. Καὶ εὐλόγως· διότι αὐτὸς εἶνε ὁ Δικαστής. Σὺ δὲ τί εἶσαι; δίκηθεις. Καὶ οἱ ἀδικούμενοι δὲν γίνονται δικασταὶ τῶν ὑποθέσεων των οἱ ἴδιοι, ἀλλ' ἀναφέρονται ἀπλῶς εἰς τὴν νόμιμον ἀρχὴν καὶ ζητοῦσιν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ προσβληθέντος δικαίου των.

Σὲ κλέπτει τις, σὲ ὑβρίζει, σὲ συκοφαντεῖ, σὲ κτυπᾷ. Τί σοῦ λέγει ὁ νόμος τῆς πολιτείας; Κατάγγειλέ τον εἰς τὰ δικαστήρια. Μὴ αὐτοδικήσῃς δέ. Ἄν θελήσῃς μόνος σου νὰ πάρῃς τὸ δίκαιόν σου, ὡς νὰ ᾔσῃ σὺ Ἀρχή, κάμνεις ἔγκλημα, καὶ θὰ τιμωρηθῇς.

Διὰ τοῦτο τοὺς αὐτοδικοῦντας ἔλοι μας καταδικάζομεν· καὶ πολὺ ἁρπῶς· ἂν ὁ καθείς μόνος του ἔπαιρνε τὸ δίκαιόν του, πραγματικὸν ἢ φανταστικόν, τότε ἡ Δικαιοσύνη θὰ κατελύετο καὶ εἰς μίαν γενικὴν συμπολὴν τῆς κοινωνίας θὰ ἀνατρέπετο τὸ πᾶν.

Ἔσο λοιπὸν συνεπὴς πρὸς τὸν ἑαυτόν σου, καὶ μὴ αὐτο-δίκαιε ποσῶς. Ἐάν ἐγκλημά τι δὲν τὸ τιμωρῇ ἡ πολιτεία διὰ τοῦτον ἢ ἐκείνον τὸν λόγον, ἀλλ' ὁ Θεὸς τιμωρεῖ ὅλα τὰ ἐγκλήματα καὶ ἱκανοποιεῖ ὅλους τοὺς ἀδικηθέντας. Ἔχε ἥρα ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν, καὶ περίμενε. Ἡ ἱκανοποίησις θὰ σοῦ ἀποδοθῇ· ὁ ἐχθρός σου θὰ παταχθῇ. Νὰ μὴ ἔχῃς καμμίαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν. Ὁ Θεὸς τὸ βεβαιώνει λέγων « Ἐμοὶ ἐκδικήσεις, ἐγὼ ἀνταποδώσω ».

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχει τι ἀνώτερον ἀπὸ τὴν ἐκδικησιν τοῦ ἐχθροῦ. Ποῖον; Ἐν τῇ κεφαλῇ σου τὸν ἐχθρόν σου. Ἐάν τὴν ψυχὴν του τὴν ψυχράν πρὸς σέ, τὴν δυσμενῆ, τὴν ἐχθράν, δυνηθῇς νὰ τὴν κάμψῃς, νὰ τὴν μαλάξῃς, νὰ τὴν ἐλκύσῃς καὶ νὰ τὴν ὑποτάξῃς, ἐάν αὐτόν, ὅστις ἤθελε νὰ σὲ συντρίψῃ, τὸν κάμῃς σὺ νὰ μετανοήσῃ, νὰ σ' ἀγαπήσῃ, καὶ εἰς τοὺς πόδας σου νὰ πέσῃ συγχώρησιν ζητῶν, ἢ τοιαύτη λύσις εἶνε περιφανέστερα ἀπὸ πᾶσαν ἐκδικησιν, καὶ ὁ οὕτω μεταποιῶν ἕνα ἐχθρόν εἰς φίλον καὶ ἀδελφόν. ὁ οὕτως ἐκπολιρκῶν καὶ κυριεύων μίαν καρδίαν, τὴν ὅποian ἀπὸ τοὺς δυνάεις τοῦ Σατανᾶ φέρει εἰς τὰς ἀγάλας τοῦ Χριστοῦ, αὐτός, ὁ τοῦτο κατορθώνων, εἶνε ἰσχυρότερος ἀπὸ τοὺς στρατηλάτας τοὺς κυριεύοντας φρούρια διὰ πολέμικων μηχανημάτων τοῦ θανάτου καὶ ἐπιδεικνύοντας τὸ ἀνάστημά των ἐπὶ ἐδάφους, τὸ ὅποιον κατέστρωσαν διὰ πτωμάτων.

Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ κατὰ τῶν ἀδικούντων. Ζητεῖ ὄχι τὸν θάνατόν των, ἀλλὰ τὴν σωτηρίαν των. Καὶ πρὶν ἢ τοὺς πατάξῃ ὡς ἀμετανόητους, θέλει νὰ τοὺς δεχθῇ

πατρικῶς ὡς υἱοὺς ἀσώτους ἐπιστρέφοντας ἐν μετανοίᾳ. Μακροθύμησε λοιπὸν καὶ σὺ. Καὶ εἴ τι πλέον· εἰς τὸ μῆ-
τος τοῦ ἁγίου σου δόξῃ σὺ ἀγάπην· εἰς τὰς ἐξ αὐτοῦ βλά-
θαις ἀνίστασαι σὺ εὐεργεσίαν. Ἐάν τὸν κερδήνῃς, εἰς εἰς
σὲ ὁρίμμος! Ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς Κρίσεως ἡμέρᾳ ἡ ἐπίδει-
ξις τοιούτου αἰχμαλωτοῦ θὰ σοὶ γένη ὑπόθεσις λαμπρο-
τάτων σταφάνων καὶ ἱκανοποιήσεως περιφανεστάτης. Ἐάν
δὲ ἐμμένῃς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ θανάτου,
τότε οὐαὶ εἰς αὐτόν, διότι σὺ μὲν θὰ λάβῃς πλήρη τὸν μι-
σθόν τῆς μακροθυμίας σου καὶ τῆς ἀγαθότητος, ἐνῶ δι'
ἐκείνον θὰ προσέλθῃ ὁ Θεὸς ἐκδικητής, κατὰ δὲ τὴν Γραφὴν
ἀναμμένα κάρβουνα θὰ πωρευθοῦν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ σου.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἡ παρηγορία τῆς καρδίας

Ὅταν ἴδῃς ὅτι ἀπροσδόκητόν τι προσέπεσε κατὰ σοῦ καὶ σ' ἐνοχλεῖ, μὴ καταφύγῃς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ πρὸς θνητὴν μὴ ἀποβλέψῃς βοήθειαν, ἀλλὰ παρατρέξας ὅλους ἀνάδραμε διὰ τῆς διανοίας σου πρὸς τὸς ἱατρὸν τῶν ψυχῶν. Διότι νὰ θεραπεύσῃ καρδίαν μόνος ἐκείνος δύναται, ὅστις τὰς καρδίας ἡμῶν ἐπλάσε καὶ καλῶς γνωρίζει ὅλα τὰ κατ' ἡμᾶς· αὐτὸς δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συνέξυσίν μας, καὶ νὰ φηλαφήσῃ τὴν διάνοiάν μας, καὶ νὰ παρηγορήσῃ τὴν ψυχὴν μας. Ἐάν δὲ ἐκείνος δὲν παρηγορήσῃ τὰς καρδίας, αἱ ἐκ τῶν ἀνθρώπων πορρμυθῇ καὶ βοήθειαι περιτταὶ εἶνε καὶ ἀνωφελεῖς· τουναντίον δέ, ὅταν ὁ Θεὸς παρηγορῇ, καὶ ἂν μυρίας παρενοχλήσεις μᾶς κάμνωσιν οἱ ἄνθρωποι, οὐδὲ τὸ παραμικρόν θὰ δυνηθῶσι νὰ μᾶς παραβλάψωσι· διότι, ὅταν ἐκείνος στερεώσῃ καρδίαν τινά, κανεὶς νὰ τὴν διασειῇ δὲν θὰ δυνηθῇ. Ταῦτα λοιπὸν ὅλα γνωρίζοντες, ἀγαπητοί, ἢς καταφεύγωμεν πάντοτε πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις καὶ θέλει καὶ δύναται νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς συμφορὰς. Διότι ἀνθρώπους μὲν ὅταν πρόκηται νὰ παρακαλέσωμεν, καὶ θυρωροὺς εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνταμώσωμεν προηγουμένως, καὶ παρασίτους καὶ κόλπκας νὰ ἐκλιπαρήσωμεν, καὶ ὁρῶμεν μακρυνόν νὰ διανύσωμεν· ἐπὶ δὲ τοῦ Θεοῦ δὲν συμβαίνει τοιοῦτό τι, ἀλλὰ χωρὶς μετίτου παρακαλεῖται, χωρὶς ἐξοδα ἐπιτελεῖ εἰς τὴν πρὸς αὐτόν δέησιν· ἀρκεῖ μόνον νὰ βοήσῃς μετὰ τὴν καρδίαν σου καὶ δάκρυα νὰ προσφέρῃς, καὶ ἁμέσως θὰ ἐπισύρῃς τὸ ἔλεός σου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 15 Ὀκτωβρίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. Η'. 5—15

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Τίτ. Γ'. 8—15

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Σαββάτῳ 14 Ὀκτωβρίου Μ.χ. Ι. Γαλανός 7—8 μ.μ.

Κυριακῇ 15 Ὀκτωβρίου Μ.χ. Ι. Γαλανός. 7—8 μ.μ.

Ἐν Πειραιεὶ

ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρθανोटροφείῳ

Κυριακῇ 15 Ὀκτωβρίου Γ. Μακρῆς ὥρ. 4—5 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ